

Létna plača 2 gold.
Družtveniki dobivajo list
brezplačno.
©©©

„Delaj, nabiraj, pomnožuj.“

Učitelji, dijadi
in nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gl.
©©©

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Umorjenje mlade matice po prašenji. — Kratko poročilo o 21. občnem zboru avstrijskih in nemških čebelarjev v Vratislavi. — Dopisi.

Umorjenje mlade matice po prašenji.

(Sklep.)

Nekega dneva pridem po navadi k čebelnjaku in najdem na izletnici panja z laškimi čebelami več godnih in negodnih matic mrtvih ležati. Stara mi prav priljubljena matica je mogla, kakor mnogo njenih sestric, zaradi slabega vremena majnika konec vzeti. Nekaj časa premišljevaje stojim ter grém v čebelnjak in odprem zadnjo končnico brez vsakoršnjega posebnega namena. Pa nenadoma zagledam mlado matico po praznem satovji sem ter tje hoditi. Mislite, da je svoje materno poslo opravljala ter jajčica legla? Ne, saj ni mogla še oplodena biti, ker zaradi slabega vremena ni bilo izleta za prašenje. Precej sem si mislil, da je bila tudi ona k smrti obsojena, je pa še o pravem času tú sém zbežala. Res je tako bilo; mnogo čebel je v okolici se sprehajalo, pa za vbeglo matico se ni nobena zmenila. Ker ni bila posebno lepe postave in tudi njena obleka nekako beraška, je tudi jaz nisem posebno cenil ter sem po njeni osodi t. j. obsojeni smrti prepustil; pogledovati sem pa vendar večkrat hodil, kaj se bo zgodilo, ker vedil sem, da imajo čebele v svoji sredi boljšo matico že izvoljeno za prihodnjo mater in kraljico.

Slabo vreme je le še dalje trpelo in oplodivnega izleta matici ni dopustilo, toraj sem se nadejal, da bode obsojena princezna kmalo mrtva. Tem pa ni bilo tako, ampak vidim, da njene moči niso pojemale, dasiravno ni bilo nobene čebele blizo nje; tedaj ni moglo drugače biti, kakor da so ji kake vsmiljene samaritanke od časa do časa skrivaje živeža donasale. Izvoljena matica je velikodušno zaničovala vso nevarnost od strani zalezovalne tekmece ter jo je pustila v miru; tudi v panji je bilo vse mirno, kakor da bilo bi vse v navadnem redu. Ko je mlada matica postavno starost dosegla in vreme se bilo vendar zjasnilo, je izvoljena začela zaradi prašenja izletavati. Zdaj posebno sem se namenil panj opazovati, če si zaničvana kraljica ne bo prizadevala gospodarstva pribojevati. Bilo je res tako. Prva dva dni, ker je bilo vreme še dvomljivo, je izvoljena matica le za kake trenutke

panj zapustila, pa se spet kmalo vračala, zato je ostalo tudi vse pri stari navadi in vsakdanjem redu. Tretji dan je bilo prav lepo in toplo vreme in tedaj se je bil panj namenil ženitovanje obhajati; le škoda, da zavolj raznih opravil nisem mogel panja vedno opazovati.

Ko malo pozneje pridem, vidim že od dalječ zmešnjavo in vstajo čebelnega kraljestva. Vse je kot brezumno in noro ven in noter, sem ter tje letalo. Zavržena matica in kraljica, da-si se je mogla osem dni skrivaje po praznem satovji potikati, se vendar svojim pravicam ni odpovedala. Zakaj tudi? saj je bila izvoljena njena tekmeča, ravno tiste starosti in tistega gnjezda, tedaj dvojčica! Kako se je zaničevana li kraljestva polastila? Prav lahko. Izvoljena se je zarad prelepega vremena predolgo razveseljevala ter zamudila, naglo se povrniti. Čebele so bile v skrbi ter postale nepokojne. Iskaje matere, najdejo osamljeno; znabiti vsmiljenke najpred, ktere so ji pred hrano donašale, ter za-njo vedile. Nezadovoljnih se nikjer ne manjka, tedaj so z njimi potegnile in vse se okolj zavržene drenja. Če jim je tudi sladke obljube delala, nevem, ker sem bil, kakor rečeno, malo zamudil. Ko se izvoljena domu vrača, je noče v zmešnjavi nikdo poznati; nekaj razgrajalcev in zločincev, kakoršnih je povsod dosti, jo popade in smrtno rani — vbijanje je bilo storjeno. In od tod zmešnjava in noro letanje. Jaz ravno na to zločinstvo pridem. Kaj hočem? Skušal sem brž rešiti, kar je bilo mogoče, ker vedel sem, da se tudi uni zavrženi zná v zmešnjavi enako prigraditi. Al komaj skončnico odprem, me cela tropa sovražno napade. Brž sežem po kadilnik ter krotim z gostim dimom laško pošast, ker bila je kakor bi jo bil bes obsedil. Še le zdaj sem videl, da je bila neznana gnječa po praznim satovji, saj polovica čebel, kjer pred nobene ni bilo. Posebno je bila neka gruča kakor klopčič zamotana. Panj popadem ter ga dobro stresem in vse pred me na zemljo pade. Prizadevam si matico rešiti in res jo kmalo dobim. Al kakošno? Ena zadnjih in obe sprednji nogi so bile že proč; ker tedaj živeti ni mogla, jo še jaz malo bolj trdo s prstom pritisnem in — rešena je bila zemeljskih nadlog in smrtnih bolečin.

Zdaj naglo pogledam, kaj se godí v sredi panja. Pa tudi tú zmešnjava, noro letanje sem ter tje in kačje sikanje. Tudi tú je bila pred izvoljena in zdaj oplodena matica v klobčiču. Hitro jo rešim, pa prepozno; bila je, kakor rečeno, smrtno ranjena; tedaj sem tudi s to storil, kakor s prvo in — imel sem dve mrtvi matici in panj — brezmatičen.

Vzrok zmešnjave in umora je v tem primerljeju res bila zavržena, pa v panji prihranjena matica in nespamet sem si tudi jako očital, da sem jo vedeče v panji pustil. Naj bi tega ne bilo, bi lahko mogoče oplodena matica po prašnji ne bila umorjena. Al to ni vselej vzrok umora oplodene matice; ko bi to bil pravi vzrok, bi si čebelarji prav lahko pomagali: odstranili bi zaničevano matico in vsega bi bilo konec. Pravimo: Mogoče, da bi potem oplodena matica ne bila vsmrtena; nasproti je pa tudi mogoče, da bi se bilo ravno tako zgodilo. Kakor smo že v začetku članka rekli, bo namreč marsiktera matica po oplodivnem prašnji zgrabljena in zamorjena, da si tudi izveden čebelar nobenega vzroka ne vé. Naj toraj vsi umni čebelarji na oplodivni izlet matice in zadržanje panja po povrnitvi oprasene matice skrbno in neutrudljivo pazijo, znabiti se sčasoma vendar posreči, da izvemo vzroke te škodljive svoje glavnosti čebel ter išemo tudi pomočkov ji v okom priti.

Kratko poročilo o 21. občnem zboru avstrijskih in nemških čebelarjev v Vratislavi.

O govorih in obravnava občnega zbora resnično podoba narisati, je pač težavno delo; ali je podoba prevelika (t. j. spis preobširen,) ali pa presuhoparna, komaj še podoba. Poskusimo vendar.

Začetek govorov in obravnav je bil vselej o devetih dopoldne, sklep pa navadno o dveh popoldne. Prašanj, o katerih je bil razgovor, je bilo sedemnajst. Prvi je besedo poprijel g. Dzierzon ter odgovarjal na prašanje: Zakaj zasluži čebelarstvo, da se možjé raznih stanov če dalje bolj z njim pečajo? Odgovarjal je: Zato, ker nam donša vselej dobiček in veselje. Čuden odgovor, bo znabiti marsikdo rekel, pa vendar je tako. Kar tiče pridelek: méd in vosek je pač bolj ali manj negotov ter je odvisen od kraja, paše in vremena, kakor vsak kmetijski pridelk. Al dobiček čebelarstva ni samo v tem, koliko stotov medú in voska pridelamo in prodamo, ampak veči dobiček je to, da čebele z nabiranjem sladčic nehoté in nevedé oplodujejo cvetje raznih nam koristnih rastlin in sadnega drevja. (Naj veči in naj gotovši dobiček pa je moralčen, naraven dobiček, ki srcé in zadržanje čebelarja oblažuje.) Kar pa veselje tiče, pač ni leta, da bi ga nam čebelarstvo obilno ne donšalo, bodi si že pridelek kakoršen hoče. Zato je hvalil čebelarstvo in o njem prepeval že v starodavnih časih greški pesnik Homér, hvalil ga latinski pisatelj Virgilij, hvalilo ga brezštevilih pesnikov in pisateljev raznih narodov in jezikov.

„Da, da, gospóda moja tako je govornik sklenil, čebelarstvo je vredno in zasluži, da se vlade in narodi, da se posamezni može raznih stanov marljivo z njim pečajo ter umno čebelarstvo na če dalje višjo stopnjo popolnosti povzdigniti prizadevajo in trudijo. Saj se pa tudi resnica tega če dalje bolj spoznava in pripoznava. V prvem občnem zboru avstrijskih in nemških čebelarjev, pred 26 leti je bilo le 68 čebelarjev nazočih in danes gospóda moja, danes čez 26 let? Koliko množico vidim pred seboj! Ne več posameznih 68, ampak smem trditi: Saj desetkrat toliko — saj šest sto osemdeset vnetih izvrstnih čebelarjev, ki znabiti zastopajo 68 raznih dežel!“ (Gromovita pohvala spremlja govornika vrnivšega se na navadni sedež.)

Na prašanje: Kteri so vzroki, da čebelarstvo marsikje ne donša več tolikega dobička, kakor nekdej? je odgovarjalo več govornikov, med njimi so bili trije ali štirje učitelji. Odgovarjalo se je, da tega zlá je naj bolj krivo nespametno izsekavanje (bolj prav vničevanje) gojzdov; dalje predelavanje travnikov in pašnikov v njive in zadnjič, ker se tudi kmetuje vse drugače, kakor nekdej ter seje čedalje več žita in sadi sladkorne pese, koruze i. t. d. V zboljšanje čebelne paše se je priporočevalo, da naj se goličave spet z drevesci zasajajo; naj se seje več detelje bele, rudeče, po tem kakor je obnebje in zemlja ugodnja; naj se ob cestah in mejah sadi sadno drevje, lipa, akacija i. t. d.

O prašanji: Je potrebno za čebelarstvo umetnega satovja? so se čuli razni odgovori. Nekteri govorniki so zatrdovali „da“, drugi zauikovali ter rekli „ne“. Tem zadnjim se je pridružil tudi Dzierzon.

Naj zanimivše je bilo prašanje, ker tudi zló je naj nevarniše: Se je Hilbertovo ozdravljevanje gnjile zalege s salicilno kislino potrdilo?

Odgovarjal je na to g. Hilbert sam. Veselo je bilo slišati, ko je navodil več izgledov, da se je ozdravljevanje vselej potrdilo. Kakega ugovora ni bilo, tedaj tudi ne daljnega razgovora o tej reči.

Poročevalca je zlasti zanimal razgovor o sledečem prašanji: Kako ravnati s čebelo, da nam donaša naj več dobička? Tú so hvalili nekteri laško, drugi kranjsko in spet tretji svojo lastno nemško čebelo. Doktor Asmus pripoveduje, kakó je on ravnal s kranjsko čebelo ter bil zadovoljen. Kadar sem dobil prvi roj, je rekel, sem ga postavil namesto izrojenca, tega pa kam drugam malo proč. Tako dobi roj še več čebel, skoraj da zeló vse stare in le mlade ostanejo v izrojencu, da zalego grejejo. Od začetka se vé je izrojenc oslabil ter nekoliko zaostal; al kadar je zalega godna, je spet dosti močen in ker ima poln panj satovja in mlado matico, kmalo vse doprinese, kar je pred zamudil. Roj pa, ki je posebno močen, hitro dela in v malo dneh je panj poln satovja in zalege. Dobim potem kak slab roj, kterege mi ne kaže s kakim drugim združiti in tudi ne mu matice vzeti in ga nazaj v izrojenca dejati, tedaj preženem poprejšen dober roj v prazin panj ter mu dodam nekoliko praznega satovja, da se rajše vsede in zamore precej delati, slab roj pa denem v spraznen panj prvega roja, ki je poln satovja in zalega. Ta si potem takem hitro pomaga, pa tudi uni prvi v prazin panj pregnani roj ne bo zaostal; rojil ne bo nobedin več. In tako imam namest dveh, celó treh srednih, ali slabih panjev tri prav močne, ki v dobri paši izvrstno delajo.*)

Pri prašanji: Se li more meriti čebelarstvo z nepremakljivim s čebelarstvom s premakljivim satovjem? se je oglasil naj pred Dr. Dzierzon ter dokazal, da nepremakljivo delovanje se ne more nikjer meriti s premakljivim, ampak povsod zaostaja. Še posebno pa že tam, kjer je le ena, če tudi dobra, pa kratka paša. O taki priliki mora biti panj močen, toraj je treba slabejšim pomagati ter jim sem ter tje kak sat z zalego dodati. Kako pa pri nepremakljivem satovji? (To lahko veljá tudi za našo dobro, pa kratko pašo o ajdovem cvetji v jesen — vredn.) Polno satovje je treba izprazniti po medmetalnici, da se čebelam ni treba muditi z izdelovanjem satovja, kako pa težavno je delo z nepremakljivim delovanjem? Dalje: blago je pri premakljivem satovji lepše; lahko se tudi boljši méd (n. pr. lipov, ričkov) od slabejšega loči, pri nepremakljivem delovanji gré vse vkup, marsikaj tudi nesnage vmes in blago je neokusno, slabeje ter nima prave cene. — Za njim se je oglasil drugi predsednik občnega zbora ter z umostavkom dokazal, da je pametniši čebelariti s premakljivim, kakor z nepremakljivim satovjem. Rekel je: „Se li dá z nepremakljivim satovjem tako lahko delati, kakor s premakljivim? Odgovor: Ne. Nam li vrže čebelarstvo s premakljivim satovjem toliko dobička, kakor čebelarstvo z nepremakljivim? Odgovor: Da. Ergo, tedaj kaj se prepiramo? Samó po sebi sledí, da moramo premakljivega delovanja se lotiti, če hočemo zaslužiti častno ime umnih čebelarjev.“ Poklonivši se, je rekel: „Mislim da sem dokazal kar sem dokazati hotel.“ Splošno ploskanje in „pravo“ mu je donelo po dvorani.

Posebno živahen razgovor je bil o prašanji: S katero čebelo naj čebelarimo, kaj uči skušnja o pridnosti raznih čebelnih plemen? Misli

*) Pri nas po Slovenskem bi ne hotli veliko staviti, da bi teh treh panjev nobedin ne rojil! Dalje: mogoče, da vse to rata o lepem vremenu in dobri paši; brez tega je prav lahko račun brez krčmarja. Vredn.

so bile zelo različne; slišali smo hvalo prepevati cipriški, laški, slovenski in nemški čebeli. Vmes se je glasila pa tudi graja tega in unega plemena. Mmogo je na tem ležeče, kako in kaj čebelar znà, potem pa tudi na vremenu in znabiti še na marsikteri drugi okoljšini. Zato si lahko mislimo, da je ta čebelar z laško ali slovensko čebelo v ugodnih okoljšinah dober uspeh imel ter zadovoljen bil; njegov sosed pa zaradi spremenjenih okoljšin z isto čebelo slab, ravno nasprotni uspeh dosegel ter nezadovoljen bil. Od tod hvala in graja. Skoraj naj več govornikov je bilo za polutanjke — zmes laške in nemške, ali laške in kranjske čebele. Namest laške so nekteri priporočevali cipriško čebelo. Laška čebela namreč ne roji tako rada, tedaj ostaja panj močnejši, tudi na spomlad ne začne tako zgodaj z zalego, kakor naša, in na jesen pred neha, kar ima za mrzle kraje spet svojo dobro stran. Zmes laške (cipriške) in kranjske (nemške) čebele, pa s svojimi lastnosti nekako v sredi stoji ter je za bolj mrzle kraje, ki nimajo jesenske paše, bolj pripravna, ker se ne množi sicer tako kakor naša, zato pa ostaja panj močnejši ter več nanese. Nek govornik je opomnil, koliko stori za čebelarstvo grof Kolovrat, ki si naročuje vsa znana čebelna plemena, kar ga veliko stane. Namenil se je poskusiti tudi s tako imenovano „apis dorsata“, zato bi bilo prav, da mu zbor izreče očitno zahvalo, kar se tudi precej zgodi. Potem pa je vstal g. Vogel ter rekel: Gosp. grof Kolovrat res očitno pripoznanje zasluži in veseli me, da ga je prejel; al kar tiče poskušnjo z „apis dorsata“, bi jaz želim, da bi jo opustil ter drage denarje za kaj boljšega obrnil. „Apis dorsata“ — to gotovo vém, ni čebela, ampak pravi satan. Res ne ščiplje in ne grize, kakor se je včasih pripovedovalo, ampak pika, kakor stekla zver. Na zadnje pride še celó policija, ter jo prepové. Ker pred njo ni varen ne človek ne živina.“ S tem je bil razgovor končan.

„Kaj je krivo da se čebelarstvo bolj in hitreje ne razširja in kako zadržke odstraniti?“ je bilo dalje vprašanje, na katerega je odgovarjal pastor Rabov tako razločno, da ga je bilo veselje poslušati. Splošni vzroki so, je rekel: Neumni strah pred želom. Naj bi čebele ne pikale, bi si jih precej napravil, pravi marsikdo. In reš vojaki, ki so v sredi dežja svinčenk nepremakljivi stali, pred čebelami mnogokrat bežijo, kot zajec. Da naj bi čebele žela ne imele, je ravno tako neumna beseda, kakor naj bi goveda ne bodle, naj bi konji ne brcali. Al pa ne redimo obojega v kljub rog in kopit? Nimam časa, pravi drugi. Lahko verjetno; al zakaj pa čas za semnje, kréme i. t. d.

Prazna vera. Kdor hoče srečno čebelariti, mora čebele najdi, mu jih mora kdo podariti; čul sem celó od kraja, kjer kraljuje prazna vera, da mora človek prvi panj ukrasti, če hoče, da se mu bodo čebele dobro redile. In ker vsak čebel ne najde, jih v dar ne dobi, krasti je pa vendar malo grdo in nevarno, se rajši čebelariti ne začné. Oj bedarija!

Nevednost v čebelarstvu, težavnost in delo pri čebelarstvu zlasti s premakljivim satovjem je marsikaterim zadržik. Drugim nasproti je pa vse le igra ča brez dobička. Spet drugi nima s čim kupiti si čebel, dragih panjev itd.

Slabe letine, namreč pri čebelarstvu je mnogo vzrok, da že začeto čebelarstvo popustijo. Človek bi mislil, da to vendar ne more biti zadržek čebelarstva, ker slabe letine in nesreče zadevajo vsak pridelk in — kdo bi mislil — vendar je tako! Zadnji zadržek je, da je premalo čebelarskih društev in pri društvih navadno premalo življenja, ker premalo imamo mož, ki bi

se hotli žrtovati za občni blagor, zlasti pa dandanašnji je sebičnost čedalje večja. In zadnjič je gotovo tudi zadržek malomarnost posameznih čebelarjev, predstojnikov sploh in učiteljev. Naj bi vsak v svojem delokrogu sosede spodbudoval, jim potrebno pokazal in sicer kolikor moč na roke šel, gotovo bi se čebelarstvo v maleh letih vse bolj razširjalo in v kratkem tudi na višjo stopnjo umetnosti dospelo. Toraj dragi čebelarji, tako je prvi del govora sklenil, malo več marljive gorečnosti in malo manj mrzle sebičnosti in v kratkem bo s čebelarstvom vse drugače!

Govornik je potem v drugem delu razlagal pomočke, kako tim zadržekom v okom priti, ktere pa tu opustimo, da ne bo poročilo čez mero predolgo. Lahko si misli pomočke pa tudi vsak sam — saj po večem, ker se izrečenega samí ponujajo.

Tú moramo še opomniti da je zborovanje za tri četrt ure prenehalo in potem je predsednik dal prvo besedo vladnemu predsedniku g. Juncker-u pl. Konraidu ki je bil med govorom v dvorano stopil. Deželni predsednik se naj pred zahvaluje za prijazno povabilo k občnemu zborovanju, ter obžaluje da zarad nujnih vladnih opravil ni mogel precej od začetka priti. Podá potem zapečateno pismo predsedniku zbora, kateri ga odpré, vstane ter začne brati, da je nj. veličanstvo cesar pruski blagovolil počastiti mojstra čebelarjev Dr. Dzierzona ter podeliti mu red kralj. krone četrtega razreda. Predsednik govori potem nekaj besed ter pripozná velike zasluge Dzierzona za umno čebelarstvo, ker z njim se je začela nova doba za naj prijetniši oddelek kmetijstva. Trikratni slavoklic cesarju in poslavljenemu je potem odmeval po dvorani, po katerem mu je vladni predsednik Juncker pripel red na prsi in za kterege se je Dr. Dzierzon ves ginjen zahvaloval. — Razgovarjanje o prejšnem vprašanji se je potem nadaljevalo.

Razgovor o prašanji to plega in mrzlega prezimovanja panjev opustimo, ker reč je našim bralcem zadostno znana.

O prašanji: Kako se da odstraniti preobilno trotovno zalego? je govoril nek čebelar iz Brandenburga. Rekel je: Naj pred je treba preiskovati, kaj je vzrok tega: Je li brezmatičnost in matico kaka čebela nadomestuje? Ali je matica prestara tedaj nezmožna? Znabiti matica ni bila na jesen oplodena? Odgovarjal je dobro, pa vendar nič novega, kar bi bralcem „slovenske čebele“ ne bilo že znano. Tedaj tudi to opustimo. (Sklep prih.)

Dopisi.

Iz loških hribov. Znano je, da tukajšnji posestniki imajo velike kmetije; nekateri celó do dve sto oralov in čez, da imajo tudi lastne lovske pravice. No pa to vas ne zanimiva; všeč vam pa bo, če povem, da imamo tudi prav mnogo sadnega drevja in pri vsaki boljši hiši (sploh rečeno) tudi čebeljak. Panjev pride tú navadno 20 do 50 na hišo; le za enega vem, da jih ima včasih tudi do 200 panjev. S čebelarstvom se vendar le bolj pečajo stari očetje, bivši posestniki, ki so svoje kmetije sinovom ali zetom izročili. O trganji se vé da dajó vsim domačim kaj oblizniti; posebno se pa prikupijo o božiču in praznikih mladim gospodinjam, posredno se vé da tudi vsim domačim po potici in kolaču. Pa saj vem, da je to povsod tako.

Naj vam povem, da čebelarstvo je tu že od starodavnih časov ukoreninjeno, Nekdanji Frižinški škofi so od čebelarstva nek davk poberali; kolikšen pa je ravno bil, vam ne vem povedati; to pa vem, da tukajšnih posestnikov ni ostrašil, da bili bi čebelarstvo popustili.

Kake so čebele starčekom v srce priraščene, priča tudi to, da nikoli vsih panjev v polje na ajdovo pašo ne dadó, ampak si jih vselej nekaj doma prihranijo, da se ž njimi kratkočasijo. V ajdovo pašo jih vozimo v Medvodsko in St. Vidsko okolico. Al letos se moramo očitno pritožiti, da Medvodčani so nam dobro nagajali ter smo bili prisiljeni dva voza čebel naprej peljati. Znabiti bi bilo boljše, ko bili bi jih nazaj peljali. Kar smo jih namreč domá obdržali, kjer imamo planinsko pašo, so že toliko nabrale, da jih brez skrbi smemo čez zimo pustiti; tudi za božične potice smo nekaterim malo odščipnili. S Sorškega polja pripeljane pa so veliko slabejše, da nas skrbi, kako bodo prezimovale. Medú nimamo, da bi jih pitali, novih panjev tudi ne, od katerih slišimo, da se slabim panjem ložej pomaga. Povejte nam, kako se zadržati, da bi na spomlad preveč mrličev ne imeli? Takrat imamo mnogo drugega dela in ne moremo vedno le pokopavati.

J. Ž., čebelar.

Dostavek vredništva. Nas prav veseli, da ste ne le premožni, ampak tudi vneti čebelarji; al ne zamerite nam kratkega prašanja: Kakó pa, da vkljub premožnosti in gorečnosti za čebelarstvo nam vsa vaša okolica ni rodila več, kakor enega uda? Prav lepo, da ostareli gospodarji marljivo čebelarijo, ker čebelarstvo je za-nje gotovo prav pripravno poslo, naj bilo bi le povsod takó! Svetujemo vam, da obilniše k čebelarskemu društvu pristopate. Kaj pa je, če pol spomladnega rojčeka darujete društvu, ki vam zato celo leto, tudi po zimi, čebelo v ulnjak pošilja kako mali darček bil bi to proti davku, ki ste ga nekdanj frižinškim škofom plačevali in bi s tem še dobro delo storili. Ne recite: saj ni vse nič, kar se gospôda zmišljuje. Je že tudi nekaj; kdo je nek koristnih strojev in drugih pomočkov kmetijstva in obertnijstva več iznajdil: gospôda ali kmetje? Glejte nekaj je že; da — povsod je zernice in iz vsake cvetlice (tudi malo vredne) čebele méd srkajo.

Kaj pa vam storiti v toliki slabi letini, glejte lanski letnik str. 71. V dosedanjih treh letnikih „Slov. čebele“ bi še marsikaj dotičnega našli, mi pa ne moremo vedno le starega ponavljati in zmirom le enega pisariti.

Št. Vid pri Brdu. Fr. B. učitelj. Uže zopet se vidimo, a danes sem take volje, da bi najraje jeremijade prepeval, toraj le ven, kar na srcu leži, čebelar mora biti odkritosrčen.

V zadnjem listu „Čebele“ sem povedal, da so mi „krote“ čebele požrle, danes pa imam eno žalostnejšo novico bralcem povedati.

Resničen je pregovor, ki pravi: „Kogar so bogovi sovražili, so ga za učitelja storili.“ Na vbozega učitelja imajo v sedanji dobi ljudje poseben srd, misleč, da je učitelj sam tako siten, da mora kmet otroke redno v šolo pošiljati, in zraven tega še kak goldinar kazni plačati. Pri vsaki priliki je učitelj v nevarnosti poškodovan biti, bodisi na poštenju ali na premoženju. Tukaj nate živ dokaz.

Uže je preteklo nekaj tednov, ko opazim nekega jutra v žrelcih nekterih panjev neko mazilo, ktero so čebele prav pridno lizale; ta čuden prizor nekoliko časa ogledujem, in pozdeval se mi je jako sumljiv, hitro vzamem nož in vso maž proč ostržem,

pa naglo sem videl, da mi je eden mojih ljubljenih prijateljev čebele samovoljno pital, in sicer s takim pitancem, kakoršnega še jaz nimam.

Sedaj sem začel to žalostno „tragedijo“ premišljevati, mislil sem, gotovo mi je neki brezvestnež čebele ostrupil, in žalibog, nisem se motil. Kmaló se je prikazal sad hudobne roke, in sicer tako-le: Najprvo je več družcev panjove, ki so bili polni zalega, popustilo, in tako naglo, da jih še vstavljati ni bilo mogoče. Zalego in satovje sem natanko preiskal, a bilo je vse popolnoma zdravo in v najlepšem redu.

Neprenehoma sem se trudil ubraniti se prevelike škode, a le s slabim vspehom, in konečno sem opazil še v enem panju, da je bilo omenjeno mazilo res kužno: v več celicah sem najdel gnjilobo. — Vsi drugi panjevi, kateri so mi ostali, so popolnoma zdravi, in tudi letini primerno napredovali. S čim da mi je hudobnež čebele uničil, sem tudi poizvedel; pa je boljše, da molčim. Konečno pa tudi odkritosrčno povem, da to me ni v obup spravilo, čebelaril bom tudi znanprej.

Višprije na Koroškem. Ne zamerite, da vas z malim poročilom nadlegujem. *) Kar vam pišem, spričuje, da čebelar zmirom kaj novega skusi; saj meni se je letos tako godilo. Meseca aprila, maja in polovico junija je bilo vreme čebelarjem tako nemilo, da smo se bali, da nam bodo zarad glada vse čebele pomrle. Ravno tako nenavadno lepo pa je bilo meseca oktobra. Od 2. oktobra do 18. smo imeli toliko toplote, da gorkomér je v senci kazal od 15 do 18. stopinj toplote. To je bil vzrok, da so imele čebele novo pašo, za katero do zdaj nisem vedel. Z lastnimi očmi sem se prepričal, da so čebele začele brati na smereki, hoji in mecesnu. V desetih dneh so si čebele več nabrale, kakor pred od 15. avgusta do 8. septembra o ajdovi paši v okolici Celovski. Ker pri nas ni ajde, potujemo s čebelami navadno proti Celovcu; a letos se nam polovico potovalnih stroškov ni vrnilo. Imel sem letos 30 panjev v paši. Devetega septembra na večer sem vse panje dejal na tehtnico in postavil potem v čebeljak. Ker so čebele tako nenavadno meseca oktobra na pašo letale, sem panje že zarad radovednosti 20. oktobra še enkrat pretehtal in tehtale so 51 funtov več, kakor pri prvem tehtanju. Na 30 panjev sicer ni veliko, al vendar meni so prihranile pol stota medu, tedaj kakih 20 do 25 gld., ki bi jih mogel za méd dati. Ker so zraven od 9. septembra tudi nekaj povžile, smemo za blagoslov božji hvaležni biti. Se vé, da smerekov méd ni kaj izvrsten za prezimovanje, ker je pretrd in presmolnat, pa — „sila kola lomi“. Tudi ga bodo čebele letos ložej zavžile, ker bo prvi na vrsti; mogoče pa tudi, da jesenski méd ni tako gost, kakor poletni.

Še nekaj. Tukajšnji stari čebelarji pripovedujejo, da je grojzdni méd posebno dober za čebele. Mi li veste za ktereга? Znabiti bi se dobil kje v okolici Goriški? Prav hvaležin bi vam bil, ko bi ga mogel po vašem posredovanji nekoliko dobiti, ker s pitancem se moramo zgodaj preskrbeti. **)

*) Nič ne zamerimo in nas nič ne nadležujete, marveč ste nam s svojim dopisom jako ustregli — toliko bolj, ker je prvi s Koroškega.

**) Nam pač ni znano, kje bi se grojzdni méd dobil in tudi dvomimo, da bi se kje čist grojzdni méd nahajal. Čebela ni silna tatica, kakor osa in njen stric sršen, da bi se sadu na celem lotila ter mu sladčice izsrkala, ampak le vzame, kar ji narava prosto ponuja. Da Kraški méd nekteri čebelarji posebno obrajtajo, nam je pač znano, pa mislimo, da ne zarad grojzda, katero se tudi drugod nahaja. Če je pa o grojzdnem medu komu kaj več znanega, naj nam blagovoli poročiti. Vredn.